

ΓΙΕΝΝΙΕΣ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι κίνδυνοι του αλεξίπτωτου, το οποίο παρουσιάζει ακόμη μερικές δυσχέρειες στο χειρισμό του, ανάγασε τους ειδικούς να επινοήσουν ένα νέο είδος αλεξίπτωτου, το οποίον θα εξασφαλίζει τον αεροπόρο από κάθε κίνδυνο.

Το αλεξίπτωτο αυτό έχει διάμετρο 15 μέτρων, προσδένεται δε στο κέντρο του βάρους του αεροπλάνου μ' ένα μετάλλιο σύρμα και φυλάγεται σ' ένα μικρό θαλαμίσκο, πίσω από τον πιλότο.

Η χρήση του είναι ευχερέστατη, εξασφαλίζει δε έντελώς τον αεροπόρο από κάθε κίνδυνο. Τα πρώτα πειράματα που έγιναν, έστέγησαν από απόλυτη επιτυχία.

Κάθε χρόνο διοργανώνεται στη Νέα Υόρκη ένας διαγωνισμός, ο οποίος καλείται «Διαγωνισμός της πολιτισμικότερας οικογενείας». Στο διαγωνισμό αυτόν κερτάρη άνεδείχθησαν έφετος το ζεύγος Μπόλστερ, το οποίον έχει στο ένεργητικό του... είκοσιοχτώ παιδιά ζωντανά!...

Ας σημειωθεί ότι ο κ. Μπόλστερ είναι μόλις πενήντα χρονών, ή δε συμβία του σαρανταοχτώ, κ' έχουν παντρεμένοι είκοσιεννιά θύγατρα! Δηλαδή κάθε χρόνο έκαναν στο διάστημα αυτό κ' από ένα παιδί!...

Η 'Αμερικανίδες άριστογράσσουσ παραποιούνη ότι δέν έχουν τά θέλητρα που έχουν ή Παριζιάνας. Για τόν λόγο αυτόν έκαναν τελευταία ένα σύλλογο, του οποίου προσημοός είναι τό πώς ν' αποκτήσουν τά μέλη του τά θέλητρα αυτά. Έστον και διά τεχνικών μέσων.

Κατά τήν πρώτη συνεδρίαση του σύλλογου αυτού έρρήφη ή σκέψης περί ίδρύσεως «Ινστιτούτον χάριτος», στο άποιον θα διδάσκαται ή τέχνη τών φλογερών βλεμμάτων, τών έρωσιτών μειδιαιμάτων, τά άπόκριμα του φρειασδιώματος και γενικώς κάθε τί που διά μπορούσ νά προσδώση χάρι στόν φυσικό πρόσωπα τών 'Αμερικανίδων...

Η Διεύθυνσις της Γαλλικής 'Αστυνομίας άπέκτησε τελευταία ένα τελειοποιημένο μηχανήμα, τό «Μπελίν - Χόλζονγκερ», τό οποίον της έπιτρέπει νά μεταδίδη σέ όλους τούς άστυνομικούς σταθμούς της Γαλλίας και της άλλης Ερώτης τά διακριτικά άποτυπώματα τών έγκληματιών.

Χάρη στό μηχανήμα αυτό θα είναι δυνατή ή κεραυνοβόλος ένεόργεια της άστυνομίας σέ διαφόρους πόλεις σέ περιπτώση κατά τήν όποιαν οι έγκληματία, για λόγους ασφάλειας, θ' άπεκρίσταν νά μεταφέρουν τό πεδίο της δράσεώς τών από πόλεις εις πόλιν και από χώρας εις χώραν...

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΧΥΣΑΡΚΩΝ

Υάρχει στην 'Αμερική σωματείο τών παχυσάρκων. Τό σωματείο αυτό συγκράτει κάθε χρόνο τόν Αύγουστο ίσως γιατί είναι παχιές ή μήτρες—σέ γενική συνέλευση τά μέλη του, 'Ο σωματινός πρόεδρος του σωματείου θυγίζει... 133 άδάδες! Τά μέλη του σύλλογου πρέπει νά έχουν τό ίσο τό κανονισμό όριζόμενο βάρος. Κατά τίς γενικές συνέλευσεις, όσα δέν έχουν τό άπαιτούμενο βάρος διαγράφονται, άφού προηγουμένως ζυγιστούν. Κατά τήν τελευταία συνέλευση παρεκάθισαν στό τραπέζι 100 μέλη, τά όποια κατεβάρησαν 800 όκάδες πατάτες, 100 όκάδες άσταυρούς, άρθρα χρένια καθώς και πουρέκια!... Έπαιαν δέ 300 βαρέλια ύψους! Μετά ταύτα έξέλεση ο πρόεδρος τού ενομιένου έτους και έπειτα άρχισε ο χορός, στόν όποιον έλαβαν μέρος βαρλοειδείς ντιάμες...

εκράτησε πολύ. Ούτε ή άλλοτινή γκαζέττα του Παρισιοί, ούτε ο χαλφισοειτής Ροσσίνι δέν ήταν άνθρωποι για νά αισθανθούν ένα βαθέσσο αίσθημα μέσα τους...

Η Κομπριάν ζήτησε κατά τίς τελευταίες στιγμές της ζωής της νά αναδη τόν εισηγοτήν—άγαθόμεινον της, όπως όνομάσε τόν Ροσσίνι. Έπληγαν και τού τό είπαν. Και ο Ροσσίνι έτρεξε άμέσως κοντά της, γιατί, πωρ' όλη τήν άστάθεια του χαρακτήρος του, είχε μέσα του πολύ ίστοσιομό.

Και τότε συνέβη ένα παράενο πράγμα. 'Όταν ο περίφημος μουσουργός άντίκρουσε τήν άρροστημένη, τήν έξασθενημένη εκείνη γυναίκα, με τί θανατερή γλωσσάδα χιμνιέν τό πρόσωπό της, αισθάνθηκε νά ζαναγεννιέται μέσα του όλη ή παλιά άγάπη του έτορεσέ ύλλοτε γι' αυτήν. 'Εγινε με μιάς άλλος άνθρωπος, ένόνησε και έφίσεσ έλλαβητικά στό χείλη του τό κρινενο χέρι που τού άπλωνε εκείνη.

Έναν δολόκληρο μήνα έβινε δίπλα στό προσκήφάλο της. Στο τέλος τού μηνός ή 'Ισαβέλλα έγινε καλά και σπυρθηκε άπ' τό κρεβάτι. Τής έβινε άρχετή δύναμη άόκημη νά νά χαμογέλι, αλλά μέσα της είχε πια προχωρήσει πάρα πολύ τό μικρόβιο του θανάτου. Έπί ένα χρόνο ο Ροσσίνι δέν έφυγε από κοντά της. Στη διάρκεια του χρόνου αυτού έγραψε, έμπνεόμενος από τήν ζαναγεννημένη άγάπη του, πραγματικά άριστοφυγήματα. Και όταν, τόν 'Οκτώβιο του 1845, ή όρασία 'Ισαβέλλα Κομπριάν εκλείσε για πάντα τά μάτια, ο Ροσσίνι τήν έλαψε παλά...
Με τήν 'Ολυμπία Πελοιδό ο περίφημος μουσουργός δέν έζησε άγοότερα για πόλιν καιρός. Έσχόσαν και ξεχάστηκαν, σάν νά μιν είχε συναντήσει ποτέ ο ένας τόν άλλο...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΠΛΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Οί λιμονιές κ' οί κτριές κ' οί οροδοδάφνες κ' όλα τά δέντρα τ' άνθοστόλιστα γελούσαν μισροδόλα, τά γυυλία τά δροσόλοισα, τ' άφροτλασιμένα κρινά σκόρπιζαν λάμψεις κ' ερωδιές προτάουσιτες κ' έκεινα, και μύρια όόσα όριόπλοια και φύλλα μισροόρα τά πλούτη τους, τά κάλλη τους στόν κόσμο έφείραν όόρα.

Με χρώματα άναριθμητα λογάζονταν ν' άφήση ο βασιλιάς τόν λουλουδιών πλομιαδιστή τή δύση κ' έπρόσμενε ή άνατολή παρθενικές νά πάρη λαμπρόδες άπ' τ' όλόφωτο που θάβγαυνε φεγγάρι, κ' άπ' τή στεριά ός τά πέλαγα κ' άπ' τά βουιά ός τά δάση μέσ' στό χρυσάρι έλουζόνταν και μέσ' σ' άσημη ή πλάσι.

Τήν ώρα εκείνη τού 'Απριλίου, τήν κόρη που άγαπούσα άνθολουσιμένη ένάττατα και παροχαροτόσσα, Κέ' όταν ο ήλιος έπεσε πνιγμένος μέσ' στά βάρη της ματωμένης θάλασας, από τόν κόσμο έγάθη κ' ή κόρη ή άγγελομορφη σάν προφτασε νά πάρη ένα φεγγάτι φίλημα σταμένο άπ' τό φεγγάρι.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

'Απόψε είναι σάν όνειρο τό δειλ', άπόψε ή λαχλαχιά στά μάγια μένει. Δέ βρέξει πια. Κ' ή κόρη άποσταμένη στό μουσεκεμένο ζάπλοσε τουρβύλλι. Σά δυό κερασιά χώρισαν τά χείλη κ' έτα βαθεία, γυοιάτα ός άνασαινει στό στήθος της άνεβοκατεβαίνει τό πλέον άόρο τραντάφυλλο τού 'Απριλί. Ξεφείγουν άπ' τό σύννεφο άχτίδες και κρύβονται στα ύψια της τ' βρέξει, μα λικονιά με δυό δροσσταλίδες. Που σάθηναν στό μάγουλο διαμάντια και που θαρρείς τό δάκρυ της πός τρέξει καθός χαμογελάει στόν ήλιο άγνάπια.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ

'Ενα τραγοιδι θλιβερό θέλω νά γράψω από καρού τό τραγοιδήσαν οι ποιητές και δέν της μίλιστα ποτές. Μήτε και τόρα της ζητώ πίστορο άπ' τό νά τήν κερτώ, κ' άπόημά μου είν' άρκετό. 'Η άποημά μου ή φλογετή έφρω καλά πως δέ θα βωή τήν ήδονή που λαχταρεί. Κι' ήθελα μόνο να σάς πω σέ παγκυδιάρικο σποτό ποσο ποσό για ν' άγαπάω.

G. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

'Ο μέγας δοΐς της Ρωσσίας Μιχαήλ, άδελφός του αυτοκράτορος Νικολάου, ήταν όνομαστός στην έποχή του για τό διακρικότατο πνεύμα του.

Μιά μέρα που γινόταν ζάπια τελετή στα άνάκτορα του και ή αΐθουσα ήταν γεμάτες από άνωτάτους πολιτικούς ήπαλλήλους, άξιωματικούς, οι όποιοι φοροόσαν τίς έπισήμες στολές του, στολισμένες με τους άστέρους τών παρασημών του, ο μέγας δοΐς, κίνουσε τήν έμφάνισή του, τους έχωρήτησε όλους με μιά άπλη κλίση της κεφαλής του και άμέσως διεπληθίρη προς κάποιον κίβρο, χωρίς έπίσημη στολή και παράσημα, που στεκόταν παρμόρα. 'Ο κίβρος αυτός ήταν ο σορός άστρονόμος Στρούβε, διεπληθής τού άστεροσκοπίου της Πουλάτσας. 'Ο μέγας δοΐς τόν έπλησισσε και τον έχωρήτησε μιλώντας μεζύ του πολλή όρα.

'Ο άστρονόμος ζαναγίστηρε, φυσικά, άπ' αυτή τήν έξαιρετική τιμή και στεκόταν παραγμένος άπέναντι στόν ύψηλό συνομηλητή του, πράγμα που έκανε τους άλλους νά χαμογελούν ειρωνικά. Μόλις παρητήρησε αυτό, ο μέγας δοΐς έγώρησε πός τους αϊκόλους και τους είπε :

—Κύριοί μου, πρέπει να είσθε λιγάκι έπεικεις προς τό μεγάλο μας άστρονόμο. Σάπτες ο δυστυχισμένος βλέποντας έδώ μέσα τόσους... άστεράς που δέν είναι στη θέη τους!... Κόζαλο οι αϊκόλοι!...

